

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 348

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 62

14 octombrie 2019

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2019/C 348/01	Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene	1
---------------	---	---

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2019/C 348/02	Cauza C-449/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Baden-Württemberg (Germania) la 13 iunie 2019 8 – WEG Tevesstraße/Finanzamt Villingen-Schwenningen	2
2019/C 348/03	Cauza C-465/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Straubing (Germania) la 19 iunie 2019 – B & L Elektrogeräte GmbH/GC	2
2019/C 348/04	Cauza C-471/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Grondwettelijk Hof (Belgia) la 20 iunie 2019 – Middlegate Europe NV/Ministerraad	3

RO

2019/C 348/05	Cauza C-491/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Kúria (Republica Ungară) la 26 iunie 2019 – Emberi Erőforrások Minisztériuma/Szent Borbála Kórház	4
2019/C 348/06	Cauza C-507/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 3 iulie 2019 – Bundesrepublik Deutschland/XT	4
2019/C 348/07	Cauza C-529/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Potsdam (Germania) la 11 iulie 2019 – Möbel Kraft GmbH & Co. KG/ML	6
2019/C 348/08	Cauza C-540/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 16 iulie 2019 – WV/Landkreis Harburg	6
2019/C 348/09	Cauza C-546/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 16 iulie 2019 – BZ/Westerwaldkreis	7
2019/C 348/10	Cauza C-559/19: Acțiune introdusă la 22 iulie 2019 – Comisia Europeană/Regatul Spaniei	8
2019/C 348/11	Cauza C-596/19 P: Recurs introdus la 6 august 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 27 iunie 2019 în cauza T-20/17, Ungaria/Comisia Europeană	10
2019/C 348/12	Cauza C-603/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Špecializovaný trestný súd (Slovacia) la 9 august 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF	11
2019/C 348/13	Cauza C-609/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Franța) la 13 august 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE	12
2019/C 348/14	Cauza C-623/19 P: Recurs introdus la 21 august 2019 de Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 28 iunie 2019 în cauza T-64/18, Alfamicro/Comisia	13
2019/C 348/15	Cauza C-638/19 P: Recurs introdus la 27 august 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 18 iunie 2019 în cauza T-624/15, European Food și alții/Comisia	14
Tribunalul		
2019/C 348/16	Cauza T-499/19: Acțiune introdusă la 10 iulie 2019 – ZU/EEAS	16
2019/C 348/17	Cauza T-566/19: Acțiune introdusă la 17 august 2019 – Scandlines Danmark și Scandlines Deutschland/Comisia	17
2019/C 348/18	Cauza T-582/19: Acțiune introdusă la 23 august 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Lacoste (LOVE PINK)	17
2019/C 348/19	Cauza T-583/19: Acțiune introdusă la 23 august 2019 – Electrolux Home Products/EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE)	18

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

(2019/C 348/01)

Ultima publicație

JO C 337, 7.10.2019

Publicații anterioare

JO C 328, 30.9.2019

JO C 319, 23.9.2019

JO C 312, 16.9.2019

JO C 305, 9.9.2019

JO C 295, 2.9.2019

JO C 288, 26.8.2019

Aceste texte sunt disponibile pe

EUR-Lex: <https://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Baden-Württemberg (Germania) la 13 iunie 2019 –
WEG Tevesstraße/Finanzamt Villingen-Schwenningen**

(Cauza C-449/19)

(2019/C 348/02)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Finanzgericht Baden-Württemberg

Părțile din procedura principală*Reclamantă:* WEG Tevesstraße*Pârâtă:* Finanzamt Villingen-Schwenningen**Întrebările preliminare**

Dispozițiile Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru potrivit căreia furnizarea energiei termice de către asociațiile de proprietari către proprietarii de locuințe este scutită de taxa pe valoarea adăugată?

⁽¹⁾ JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială 09/vol. 3, p. 7.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Straubing (Germania) la 19 iunie 2019 –
B & L Elektrogeräte GmbH/GC**

(Cauza C-465/19)

(2019/C 348/03)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Amtsgericht Straubing

Părțile din procedura principală

Reclamantă: B & L Elektrogeräte GmbH

Pârât: GC

Întrebarea preliminară

Se poate considera că există un contract negociat în afara spațiului comercial în sensul articolului 2 punctul 8 litera (c) din Directiva 2011/83/UE⁽¹⁾, însoțit, în consecință, de dreptul de retragere prevăzut la articolul 9 din directivă, atunci când un comerciant care se află la un târg, în interiorul sau în fața unui stand de vânzare considerat drept spațiu comercial în sensul articolului 2 punctul 9 din directivă, are inițiativa de a contacta un consumator care se afla în pavilionul de expoziție, pe culoarul din fața standului de vânzare, fără a comunica cu comerciantul, iar ulterior contractul a fost încheiat în interiorul standului?

(¹) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Grondwettelijk Hof (Belgia) la 20 iunie 2019 – Middlegate Europe NV/Ministerraad

(Cauza C-471/19)

(2019/C 348/04)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Grondwettelijk Hof

Părțile din procedura principală

Reclamant: Middlegate Europe NV

Pârât: Ministerraad

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 49 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene coroborat sau nu cu articolul 56 din același tratat, cu articolele 15 și 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cu principiul egalității de tratament trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care obligă persoanele sau întreprinderile care doresc să desfășoare activități de muncă portuară în sensul Legii din 8 iunie 1972 privind munca portuară – inclusiv activități fără legătură cu încărcarea și descărcarea navelor în sens strict – într-o zonă portuară belgiană să utilizeze în acest scop numai lucrători portuari recunoscuți?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, Grondwettelijk Hof (Curtea Constituțională) poate să mențină cu titlu provizoriu efectele articolelor 1 și 2 din Legea din 8 iunie 1972 privind munca portuară în litigiu pentru a evita insecuritatea juridică și tensiunile sociale și pentru a permite legiuitorului să le aducă în conformitate cu obligațiile care rezultă din dreptul Uniunii?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Kúria (Republica Ungară) la 26 iunie 2019 – Emberi Erőforrások
Minisztériuma/Szent Borbála Kórház**

(Cauza C-491/19)

(2019/C 348/05)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Kúria

Părțile din procedura principală

Reclamant în primă instanță și intimat: Emberi Erőforrások Minisztériuma

Pârât în primă instanță și recurent: Szent Borbála Kórház

Întrebările preliminare

- 1) În cadrul unui raport juridic născut dintr-o convenție de subvenționare, autoritățile și organismele intermediare ale statelor membre competente să soluționeze o procedură în constatarea unei neregularități ca primă autoritate de recurs au posibilitatea să examineze în mod direct, în cadrul procedurilor respective, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 ⁽¹⁾ (denumit în continuare „regulamentul”) – în special în cadrul mecanismului de control reglementat la articolele 60, 70 și 98 din acesta –, orice încălcare din care rezultă sau poate rezulta un prejudiciu la adresa intereselor financiare ale bugetului Uniunii Europene și sunt obligate, dacă este necesar, să aplice o corecție financiară?
- 2) O reglementare de procedură națională sau jurisprudența pronunțată în interpretarea sa, care, în cazul unei convenții de subvenționare, permite să se constate o nerespectare a acesteia constând în încălcarea reglementării în materia achizițiilor publice (neregularitate) și să se formuleze orice pretenție civilă bazată pe încălcarea respectivă numai dacă o comisie de arbitraj sau o instanță – în cadrul unui control jurisdicțional al deciziei acestei comisii de arbitraj – a constatat cu titlu definitiv existența încălcării respective, garantează cu eficiența adecvată protecția intereselor financiare ale Uniunii?
- 3) Dacă încălcarea reglementării în materia achizițiilor publice implică o neregularitate, însă nu s-a inițiat o procedură în fața comisiei de arbitraj, instanța sesizată cu pretențiile civile privind respectarea convenției de subvenționare are posibilitatea să constate neregularitatea privind achizițiile publice atunci când examinează nerespectarea convenției?

⁽¹⁾ JO 2006, L 210, p. 25, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 64.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 3 iulie 2019 –
Bundesrepublik Deutschland/XT**

(Cauza C-507/19)

(2019/C 348/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Recurentă: Republica Federală Germania

Intimat: XT

Întrebările preliminare

- 1) Pentru a răspunde la întrebarea dacă protecția sau asistența din partea UNRWA (Agenția Organizației Națiunilor Unite de Ajudorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat, denumită în continuare „UNRWA”), de care beneficiază un apatrid palestinian încetează, în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95/UE ⁽¹⁾, trebuie să se ia în considerare, din punct de vedere geografic, doar zona de operațiuni respectivă (Fâșia Gaza, Iordania, Liban, Siria, Cisiordania) în care apatridul a avut reședința efectivă la părăsirea zonei acoperite de mandatul UNRWA (în speță, Siria) sau ar trebui să se ia în considerare, de asemenea, și alte zone de operațiuni aparținând zonei de mandat a UNRWA?
- 2) În cazul în care nu trebuie luată în considerare numai zona de operațiuni de la părăsirea zonei de mandat: trebuie să fie luate în considerare întotdeauna și independent de alte condiții toate zonele de operațiuni ale zonei de mandat? În cazul unui răspuns negativ: alte zone de operațiuni trebuie să fie luate în considerare numai în cazul în care apatridul a avut o legătură (teritorială) substanțială cu respectiva zonă de operațiuni? Pentru existența unei astfel de legături, este necesară menținerea unei reședințe obișnuite – la părăsirea celei existente sau a fostei reședințe? Există circumstanțe suplimentare care trebuie luate în considerare la verificarea legăturii (teritoriale) substanțiale? În cazul unui răspuns afirmativ: care sunt acestea? Prezintă relevanță aspectul dacă apatridul, la data părăsirii zonei acoperite de mandatul UNRWA, putea în mod rezonabil să intre în zona de operațiuni în cauză?
- 3) Un apatrid care părăsește zona de mandat al UNRWA, întrucât se află într-o situație personală de insecuritate gravă în zona de operațiuni a reședinței sale efective, iar UNRWA nu poate să îi acorde protecție sau asistență în acea zonă, beneficiază de protecția *ipso facto* a directivei în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95 și în cazul în care, anterior, s-a dus în această zonă de operațiuni, fără ca în zona de operațiuni a reședinței sale anterioare să se fi aflat într-o situație personală de insecuritate gravă și fără să poată presupune că, date fiind raporturile la momentul intrării în zona de operațiuni în care s-a dus, va beneficia de protecția sau asistența UNRWA și că se va putea întoarce, într-un timp previzibil, în zona de operațiuni a reședinței sale de până atunci?
- 4) Pentru aprecierea aspectului dacă unui apatrid nu îi poate fi recunoscut statutul de refugiat *ipso facto* deoarece condițiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95 au încetat după părăsirea zonei de mandat al UNRWA, trebuie să fie luată în considerare doar zona de operațiuni a ultimei reședințe obișnuite? În cazul unui răspuns negativ: trebuie să fie luate în considerare suplimentar, prin analogie, zonele de la data părăsirii, conform întrebării 2? În cazul unui răspuns negativ: care sunt criteriile pe baza cărora trebuie să se stabilească zonele care trebuie să fie luate în considerare la momentul soluționării cererii? Încetarea condițiilor prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95 presupune disponibilitatea autorităților (de stat sau cvasi de stat) în zona de operațiuni în cauză de a prelua (din nou) apatridul?
- 5) În cazul în care, în legătură cu existența sau încetarea condițiilor prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95, prezintă relevanță zona de operațiuni a (ultimei) reședințe obișnuite: care sunt criteriile relevante care pot justifica existența unei reședințe obișnuite? Este necesară o ședere legală, autorizată de statul de reședință? În cazul unui răspuns negativ: este necesară cel puțin acceptarea deliberată a șederii apatridului în cauză de către autoritățile responsabile din zona de operațiuni? În cazul unui răspuns afirmativ în această privință: este necesar ca prezența fiecărei persoane apatride să fie cunoscută în mod specific autorităților responsabile sau este suficientă acceptarea deliberată a șederii în calitate de membru al unui grup mai larg de persoane? În cazul unui răspuns negativ: este suficientă doar o ședere efectivă mai îndelungată?

⁽¹⁾ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Potsdam (Germania) la 11 iulie 2019 – Möbel Kraft GmbH & Co. KG/ML

(Cauza C-529/19)

(2019/C 348/07)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Potsdam

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Möbel Kraft GmbH & Co. KG

Pârâtă: ML

Întrebarea preliminară

Dreptul de retragere conform articolului 16 litera (c) din Directiva privind protecția consumatorilor ⁽¹⁾ este exclus și atunci când, deși bunurile sunt confecționate după specificațiile prezentate de consumator, vânzătorul încă nu a început confecționarea acestora, iar ajustările necesare ar fi efectuate de către el însuși la locul în care se află clientul, iar nu de către o terță parte? Este necesar ca bunurile să fie readuse în starea anterioară individualizării numai cu costuri reduse de dezmembrare, de aproximativ 5 procente din valoarea bunurilor?

⁽¹⁾ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64.)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 16 iulie 2019 – WV/Landkreis Harburg

(Cauza C-540/19)

(2019/C 348/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurrent: WV

Intimat: Landkreis Harburg

Întrebarea preliminară

O instituție publică ce a furnizat prestații de asistență socială creditorului unei obligații de întreținere în temeiul dispozițiilor de drept public poate să se prevaleze de competența instanței de la locul reședinței obișnuite a creditorului obligației de întreținere, în conformitate cu articolul 3 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 ⁽¹⁾, în cazul în care aceasta invocă în regres, împotriva debitorului obligației de întreținere, dreptul de întreținere de natură civilă al creditorului obligației de întreținere, care, pe baza acordării asistenței sociale, i-a fost transmis pe calea unei cesiuni legale?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (JO 2009, L 7, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 16 iulie 2019 – BZ/Westerwaldkreis

(Cauza C-546/19)

(2019/C 348/09)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Reclamant: BZ

Pârâtă: Westerwaldkreis

Întrebările preliminare

- 1) a) O interdicție de intrare impusă unui resortisant al unui stat terț în scopuri „care nu sunt legate de migrație” intră în orice caz în domeniul de aplicare al Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ⁽¹⁾ dacă statul membru nu a făcut uz de posibilitatea prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din directiva respectivă?
- b) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 1.a): o astfel de interdicție de intrare nu intră sub incidența Directivei 2008/115/CE nici în cazul în care cetățeanul unei țări terțe se află deja în situație de ședere ilegală, independent de un ordin de expulzare emis împotriva sa, care include și o interdicție de intrare și, prin urmare, intră pe fond în sfera de aplicare a directivei?
- c) Se consideră a fi interdicție de intrare în scopuri „care nu sunt legate de migrație” o interdicție de intrare emisă în legătură cu un ordin de expulzare pe motive de securitate și ordine publică (în speță, numai în scopuri preventive generale, în scopul combaterii terorismului)?

- 2) În măsura în care la întrebarea 1 se răspunde că prezenta interdicție intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/115/CE:
- a) Abrogarea deciziei de returnare de către autorități (în speță: notificarea returnării la frontieră) are drept consecință faptul că o interdicție de intrare impusă în același timp în sensul articolului 3 punctul 6 din Directiva 2008/115/CE devine nelegală?
 - b) Această consecință legală intervine și dacă ordinul administrativ de returnare la frontieră emis anterior deciziei de returnare a rămas definitiv?

(¹) JO 2008, L 348, p. 98.

Acțiune introdusă la 22 iulie 2019 – Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-559/19)

(2019/C 348/10)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: C. Hermes, E. Manhaeve și E. Sanfrutos Cano, agenți)

Pârâtă: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) coroborat cu articolul 1 litera (a) și cu punctul 2.1.2 din anexa V, al articolului 5 coroborat cu punctul 2.2 din anexa II și al articolului 11 alineatul (1), alineatul (3) literele (a), (c) și (e) și alineatul (4) din Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (¹), din cauză că nu a adoptat măsurile necesare pentru a împiedica deteriorarea stării corpurilor de apă subterană din regiunea Doñana, că nu a realizat o caracterizare suplimentară a apelor care prezintă un risc, și nici nu a stabilit măsurile necesare, și că nu a inclus măsuri de bază și suplimentare adecvate în programul de măsuri privind Planul de Gestionare a Districtului Hidrografic Guadalquivir;
- constatarea faptului că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 alineatul (2) coroborat cu articolul 7 din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (²), din cauză că nu a adoptat măsurile corespunzătoare pentru a preveni deteriorarea habitatelor naturale și a habitatelor speciilor pentru care au fost desemnate siturile în cauză (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Nord și Vest și ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero și Montes de Moguer);
- obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

- 1) *Neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/60/CE coroborat cu articolul 1 litera (a) și cu punctul 2.1.2 din anexa V la aceeași directivă*

Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/60/CE prevede că statele membre au obligația de a preveni deteriorarea stării tuturor corpurilor de apă subterană. Această dispoziție trebuie coroborată cu articolul 1 litera (a) din aceeași directivă, care menționează obiectivele de mediu pe care statele membre trebuie să le îndeplinească în ceea ce privește apele subterane, și cu punctul 2.1.2. din anexa V la directiva respectivă, care definește starea cantitativă bună a apelor subterane. Comisia consideră că Regatul Spaniei nu a adoptat măsurile necesare pentru a preveni deteriorarea corpurilor de apă subterană din regiunea Doñana cauzată de supraexploatarea acestora. Prin urmare, Comisia concluzionează că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/60/CE coroborat cu articolul 1 litera (a) și cu punctul 2.1.2 din anexa V la aceeași directivă.

- 2) *Neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de articolul 5 din Directiva 2000/60/CE coroborat cu punctul 2.2 din anexa II la aceeași directivă*

Articolul 5 din Directiva 2000/60/CE stabilește procedura care trebuie urmată pentru delimitarea districtului hidrografic și prevede în fiecare situație obligația de a efectua o analiză a caracteristicilor districtului, o analiză a impactului activităților umane asupra stării apelor de suprafață și a apelor subterane și o analiză economică a utilizării apei. Atunci când, în urma efectuării analizei inițiale a caracteristicilor, se constată că un corp de apă subterană prezintă un risc, statele membre trebuie să efectueze o caracterizare suplimentară în conformitate cu punctul 2.2. din anexa II la directivă. Comisia consideră că Regatul Spaniei nu a aplicat în mod corect articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2000/60/CE coroborat cu punctul 2.2. din anexa II la aceeași directivă, deoarece nu a efectuat o caracterizare suplimentară corpurilor de apă subterană din regiunea Doñana care prezintă un risc și nici nu a stabilit măsurile necesare. Prin urmare, Comisia concluzionează că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 din Directiva 2000/60/CE coroborat cu punctul 2.2. din anexa II la aceeași directivă.

- 3) *Încălcarea articolului 11 alineatul (1), alineatul (3) literele (a), (c) și (e) și alineatul (4) din Directiva 2000/60/CE*

Conform dispozițiilor articolului 11 alineatul (1) din Directiva 2000/60/CE, „[p]entru fiecare district hidrografic sau pentru cea parte a unui district hidrografic internațional situat pe teritoriul său, fiecare stat membru asigură întocmirea unui program de măsuri care să țină seama de rezultatele analizelor prevăzute la articolul 5, în vederea realizării obiectivelor stabilite la articolul 4”. Alineatul (3) literele (a), (c) și (e) detaliază o parte dintre măsurile de bază care trebuie incluse în programul de măsuri respectiv. Alineatul (4) al aceleiași dispoziții se referă la măsurile suplimentare, care sunt acele măsuri concepute și puse în aplicare pe lângă măsurile de bază. Comisia consideră că Regatul Spaniei nu a inclus în Planul de Gestionare a Districtului Hidrografic Guadalquivir măsurile de bază și suplimentare adecvate, motiv pentru care Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 11 alineatul (1), alineatul (3) literele (a), (c) și (e) și alineatul (4) din Directiva 2000/60/CE.

- 4) *Încălcarea articolului 6 alineatul (2) coroborat cu articolul 7 din Directiva 92/43/CEE*

Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 92/43/CEE prevede, în temeiul principiului prevenirii, o obligație de protecție generală, care presupune evitarea, în ceea ce privește habitatele și speciile pentru care a fost desemnată respectiva arie, orice deteriorare și perturbare care ar putea avea un efect semnificativ contrar obiectivelor directivei. În temeiul articolului 7 din aceeași directivă, această obligație de protecție se extinde la ariile clasificate drept arii de protecție specială avifaunistică (SPA) în conformitate cu Directiva 79/409/CEE [a Consiliului din 2 aprilie 1979] privind conservarea păsărilor sălbatice⁽³⁾. Comisia consideră că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 alineatul (2) coroborat cu articolul 7 din Directiva 92/43/CEE, deoarece nu a adoptat măsurile adecvate pentru a evita deteriorarea habitatelor naturale și a habitatelor speciilor pentru care au fost desemnate siturile ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES61 50009 Doñana Nord și Vest și ZEPA ES61 50012 Dehesa del Estero și Montes de Moguer.

⁽¹⁾ JO 2000, L 327, p. 1, Ediție specială 15/vol. 6, p. 193.

⁽²⁾ JO 1992, L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109.

⁽³⁾ JO 1979, L 103, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 77.

Recurs introdus la 6 august 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 27 iunie 2019 în cauza T-20/17, Ungaria/Comisia Europeană

(Cauza C-596/19 P)

(2019/C 348/11)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentați: V. Bottka și P.-J. Loewenthal, agenți)

Celelalte părți din procedură: Ungaria și Republica Polonă

Concluziile recurente

Prin recursul său, Comisia Europeană solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) pronunțate la 27 iunie 2019 în cauza T-20/17, Ungaria/Comisia;
- respingerea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv care figurează în acțiunea formulată de Ungaria în fața Tribunalului, prin intermediul cărora Ungaria invocă neîndeplinirea obligației de motivare și abuzul de putere, și obligarea Ungariei să suporte toate cheltuielile de judecată efectuate în procedura în primă instanță și în recurs;
- în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului, în vederea pronunțării unei noi hotărâri cu privire la motivele care nu au fost examinate încă, și dispunerea soluționării odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente procedurii în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul primului motiv de recurs, Comisia susține că Tribunalul a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE, deoarece a statuat că sistemul cotelor de impozitare progresive ale impozitului maghiar pe publicitate nu era selectiv. Comisia întemeiază această afirmație pe trei motive:

- în primul rând, la punctele 78-83 din hotărârea atacată, Tribunalul a reținut în mod eronat că Comisia, atunci când a identificat sistemul de referință, a exclus în mod incorect cotele progresive ale impozitului maghiar pe publicitate. Contrar celor reținute de Tribunal, abordarea propusă de Comisie în decizia sa este compatibilă cu jurisprudența. În consecință, Tribunalul General a săvârșit o eroare de drept atunci când a determinat sistemul de referință;
- în al doilea rând, la punctele 84-90 din hotărârea atacată, Tribunalul a reținut în mod eronat că Comisia a identificat în mod eronat obiectivul impozitului pe publicitate în lumina căruia trebuie să se examineze comparabilitatea. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, din perspectiva aprecierii comparabilității, este relevant numai obiectivul impozitului la care face referire măsura, cu alte cuvinte obiectivul fiscal al măsurii determinat de faptul generator al impozitului. Alte obiective, precum, de exemplu, capacitatea contributivă, sunt relevante numai din perspectiva aprecierii aspectului dacă se poate justifica în mod obiectiv orice diferențiere generată de impozit, cu condiția ca obiectivele respective să fie inerente naturii impozitului. Prin urmare, faptul că Tribunalul invocă un pretins obiectiv redistributiv al impozitului pe publicitate în vederea aprecierii comparabilității reprezintă o eroare de drept;

- în al treilea rând, este eronată poziția Tribunalului exprimată la punctele 91-105 din hotărârea atacată, conform căreia Comisia a concluzionat în mod eronat că obiectivul de redistribuire nu justifică caracterul progresiv al impozitului bazat pe cifra de afaceri. Afirmatia Tribunalului conform căreia impozitul maghiar pe publicitate nu este discriminatoriu și are un scop de redistribuire se bazează pe o prezumție eronată conform căreia întreprinderile cu cifră de afaceri mare au în mod necesar mai multe beneficii decât cele cu cifră de afaceri mai mică. Pe baza acestei prezumții eronate, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a acceptat, pentru a justifica diferențierea generată de impozit, o finalitate care nu este inerentă naturii aceluia impozit. În plus, atunci când a admis această prezumție eronată, Tribunalul a inversat în mod neîntemeiat sarcina probei și a obligat Comisia să dovedească că cotele de impozitare stabilite în ceea ce privește impozitul maghiar pe publicitate nu pot fi justificate prin pretinsa lor finalitate de redistribuire.

Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Comisia susține că Tribunalul a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE atunci când a statuat că deductibilitatea a 50 % din pierderi nu era selectivă. În primul rând, măsura nu este compatibilă cu sistemul de referință din care se presupune că face parte, deoarece permite ca persoanele impozabile obligate la plata impozitului în funcție de cifra de afaceri să își deducă pierderile reportate, ceea ce nu reflectă beneficiile întreprinderii. În al doilea rând, măsura nu are caracter general, contrar celor afirmate de Tribunal, și nu depinde de o împrejurare aleatorie, beneficiarii măsurii referitoare la exercițiul fiscal anterior putând fi identificați la momentul introducerii taxei.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Špecializovaný trestný súd (Slovacia) la 9 august 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF

(Cauza C-603/19)

(2019/C 348/12)

Limba de procedură: slovena

Instanța de trimitere

Špecializovaný trestný súd

Părțile din procedura principală

Organul de urmărire penală: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Inculpați: TG, UF

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 2012/29/UE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității se aplică - în materia drepturilor (în principal dreptul de a participa activ în procedurile penale și dreptul la repararea prejudiciului în cadrul procedurilor penale) care, prin natura lor, nu sunt conferite numai persoanelor fizice ca ființe sensibile - și persoanelor juridice și statului sau autorităților de stat, cărora dispozițiile dreptului național le recunosc calitatea de persoană vătămată în cadrul procedurilor penale?
- 2) Sunt conforme cu articolele 17 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu articolul 325 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cu articolul 38 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul (CE) nr. 1260/1999 ⁽²⁾ al Consiliului din 21 iunie 1999, coroborat cu Regulamentul (CE) nr. 1681/94 ⁽³⁾ al Comisiei din 11 iulie 1994, o reglementare și o practică decizională ⁽⁴⁾ potrivit cărora statul nu poate acționa în cadrul unei proceduri penale în scopul reparării prejudiciului pe care l-a suferit prin comportamentul fraudulos al acuzatului care are drept consecință deturnarea de fonduri din bugetul Uniunii Europene, nici nu poate să exercite o cale de atac, conform articolului 256 alineatul 3 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței prin care instanța decide să nu admită intervenția acestuia sau a administrației care îl reprezintă în dezbatere pentru a solicita repararea prejudiciului suferit și nici nu dispune de o altă acțiune în cadrul căreia să își poată valorifica

drepturile față de acuzat, astfel încât nici nu poate fi garantat dreptul său la repararea prejudiciului îndreptându-se împotriva patrimoniului și a drepturilor patrimoniale ale acuzatului, în conformitate cu articolul 50 din Codul de procedură penală, un asemenea drept neputând fi, astfel, exercitat *de facto*?

- 3) Noțiunea de „aceeași întreprindere” menționată la articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 994/98 ⁽⁵⁾ al Consiliului din 7 mai 1998, coroborat cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 69/2001 ⁽⁶⁾ al Comisiei din 12 ianuarie 2001, trebuie interpretată doar din punct de vedere formal, în sensul că este necesar și suficient să se stabilească dacă societățile în cauză au personalitate juridică autonomă în temeiul ordinii juridice naționale, astfel încât se poate acorda fiecăreia dintre aceste societăți un ajutor de stat în cuantum de până la 100 000 de euro, sau criteriul decisiv este modalitatea efectivă de funcționare și de administrare a acestor societăți, deținute de aceleași persoane sau prin intermediul acestora, ca și cum ar fi vorba despre un sistem de filiale administrate de o societate-mamă, chiar dacă fiecare are personalitate juridică proprie în temeiul dreptului național, astfel încât trebuie considerate ca formând „aceeași întreprindere” și, în calitate de ansamblu unic, pot beneficia doar o singură dată de un ajutor de stat în cuantum de până la 100 000 de euro?
- 4) În sensul Convenției privind protejerea intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽⁷⁾ din 26 iulie 1995, termenul „prejudiciu” [care trebuie reparat] se referă numai la acea parte a fondurilor obținute în mod necuvenit care este direct legată de comportamentul fraudulos sau se referă și la costurile efectiv suportate și fidel documentate și la utilizarea subvenției, în cazul în care dovezile arată că cheltuielile aferente acestora au fost necesare pentru a disimula comportamentul fraudulos, pentru a întârzia descoperirea comportamentului fraudulos și pentru a obține întreaga sumă a ajutorului de stat acordat?

⁽¹⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO 2012, L 314, p. 57)

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 de adoptare a dispozițiilor generale privind Fondurile Structurale (JO L 161, 26.6.1999, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1681/94 al Comisiei din 11 iulie 1994 privind neregulile și recuperarea sumelor plătite în mod necorespunzător în cadrul finanțării politicilor structurale, precum și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu (JO 1994, L 178, p. 43, Ediție specială 14/vol. 1, p. 9)

⁽⁴⁾ Avizul Secției penale a Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) din 29 noiembrie 2017.

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 994/98 al Consiliului din 7 mai 1998 de aplicare a articolelor 92 și 93 din Tratatul de instituire a Comunității Europene anumitor categorii de ajutoare de stat orizontale (JO 1998, L 142, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 31)

⁽⁶⁾ Regulamentului (CE) nr. 69/2001 al Comisiei din 12 ianuarie 2001 de aplicare a articolelor 87 și 88 din Tratatul CE la ajutoarele *de minimis* (JO L 10, 13.1.2001, p. 30)

⁽⁷⁾ Convenția elaborată în temeiul articolului K.3 TUE, privind protejerea intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO 1995, C 316, p. 49)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Franța) la 13 august
2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE**

(Cauza C-609/19)

(2019/C 348/13)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Părțile din procedura principală

Reclamantă: BNP Paribas Personal Finance SA

Pârât: VE

Întrebările preliminare

- 1) Alineatul (2) al articolului 4 din Directiva 93/13 ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că constituie obiectul principal al unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în moneda națională, fără a putea fi luate în considerare în mod izolat, clauzele care stipulează rambursări în rate fixe deduse mai întâi din dobânzi și care prevăd prelungirea duratei contractului și majorarea ratelor pentru plata soldului împrumutului, acest sold [putând] crește în mod semnificativ în urma variațiilor cursului de schimb?

- 2) Alineatul (1) al articolului 3 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că clauzele care prevăd plăți în rate fixe deduse mai întâi din dobânzi și care prevăd prelungirea duratei [contractului] și majorarea ratelor pentru plata soldului împrumutului, sold care poate crește în mod semnificativ în urma variațiilor cursului de schimb, creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților la contract, în special prin faptul că expun consumatorul unui risc disproporționat de schimb valutar?
- 3) Articolul 4 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că impune ca aprecierea caracterului clar și inteligibil al clauzelor unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în monedă națională să se facă prin referire, în momentul încheierii contractului, la contextul economic previzibil, în speță consecințele dificultăților economice din anii 2007-2009 asupra variațiilor cursurilor de schimb, ținând seama de competența și de cunoștințele creditorului profesionist și de buna sa credință?
- 4) Articolul 4 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că impune ca aprecierea caracterului clar și inteligibil al clauzelor unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în moneda națională să se facă verificându-se dacă acel creditor, care dispune de competența și de cunoștințele unui profesionist, a comunicat consumatorului informații, în special cifre, exclusiv obiective și abstracte care nu țin seama de contextul economic care poate avea efecte asupra variațiilor cursului de schimb?

(¹) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

Recurs introdus la 21 august 2019 de Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 28 iunie 2019 în cauza T-64/18, Alfamicro/Comisia

(Cauza C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (reprezenți: G. Gentil Anastácio și D. Pirra Xarepe, avocați, și M. Stock da Cunha, avocată stagiară)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- anularea Hotărârii Tribunalului pronunțate în cauza T-64/18 (¹);
- anularea Deciziei C(2017) 8839 final a Comisiei din 13 decembrie 2017;
- obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că faptul generator al unei creanțe contractuale este însuși contractul. În consecință, în cazul în care Comisia a avut ocazia să își formuleze pretențiile în acțiunea declaratorie, dar nu a făcut nimic în această privință, nu poate, ca urmare a pronunțării hotărârii, să emită titluri executorii cu privire la sume aferente creditului de trezorerie.

Comisia a săvârșit un abuz de putere.

În hotărârea declarativă (T-831/14) (²), Tribunalul a statuat cu privire la creanța Comisiei rezultată din convenția de subvenționare și nu, astfel cum susține actualmente în mod eronat Tribunalul, cu privire la costurile neeligibile referitoare la perioada acoperită de audit.

Dispozitivul hotărârii pronunțate cu privire la acțiunea declaratorie (T-831/14) nu menționează nicio limitare, nici cu privire la credit, nici în ceea ce privește perioada, nici cu privire la costuri.

Unei singure obligații – creditul acordat în conformitate cu convenția de subvenționare – îi corespunde un singur titlu executoriu.

Nu are niciun sens ca Tribunalul să stabilească în mod definitiv o creanță, iar ulterior creditorul să susțină că, în cele din urmă, nu au fost calculate toate sumele.

Recurenta susține că, din momentul în care este introdusă o acțiune declaratorie privind stabilirea creanței contractuale a Uniunii, Comisia îi este interzis să emită titluri executorii fără a lua drept referință hotărârea Tribunalului.

În cazul în care acțiunea declaratorie are ca obiect creanța contractuală pe care o are Comisia față de debitor, competența Tribunalului de a stabili creanța exclude orice prerogativă a Comisiei de a emite titluri care să se suprapună cu hotărârea.

⁽¹⁾ EU:T:2019:453

⁽²⁾ A se vedea cauza C-14/18 P.

Recurs introdus la 27 august 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 18 iunie 2019 în cauza T-624/15, European Food și alții/Comisia

(Cauza C-638/19 P)

(2019/C 348/15)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Maxian Rusche, agent, P.-J. Loewenthal, agent)

Celelalte părți din procedură: European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL, Scandic Distilleries SA, Ioan Micula, Viorel Micula, European Drinks SA, Rien Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL, West Leasing International SRL, Regatul Spaniei și Ungaria

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 18 iunie 2019 în cauzele conexe T-624/15, T-694/15 și T-704/15, European Food și alții/Comisia ⁽¹⁾;
- respingerea primului aspect al primului motiv și a primului aspect al celui de-al doilea motiv invocate în cauza T-704/15;
- respingerea primului și a celui de-al doilea aspect ale celui de al doilea motiv invocat în cauzele T-624/15 și T-694/15;
- trimiterea cauzelor conexe T-624/15, T-694/15 și T-704/15 spre rejudecare la Tribunal pentru examinarea motivelor cu privire la care acesta nu s-a pronunțat; și
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul primului motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept care constă în interpretarea și aplicarea eronată a articolului 108 TFUE și/sau a capitolului 2 din anexa V la Actul de aderare a României ⁽²⁾, precum și o eroare în calificarea faptelor, atunci când a concluzionat că Comisia nu era competentă să adopte decizia atacată ⁽³⁾.

- Cu titlu principal, Comisia susține că Tribunalul a concluzionat în mod eronat că măsura prin care România a acordat ajutor domnilor Ion și Viorel Micula, investitori de cetățenie suedeză, precum și celor trei societăți române pe care le controlează (denumiți în continuare „frații Micula”) este abrogarea schemei de stimulente la 22 februarie 2005. De fapt, acest ajutor este acordat fraților Micula prin plata despăgubirilor de către România ca urmare a abrogării acestei scheme, care a intervenit după aderarea sa la Uniune.
- Cu titlu subsidiar, Comisia susține că, presupunând că Tribunalul ar fi concluzionat în mod întemeiat că măsura de acordare a ajutorului era abrogarea schemei de stimulente de către România (*quod non*), Comisia era, cu toate acestea, competentă să adopte decizia contestată, în temeiul capitolului 2 al anexei V la Actul de aderare a României.

Prin intermediul celui de-al doilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept care constă în interpretarea și aplicarea eronată a articolului 2 din Actul de aderare a României și a normelor privind aplicarea *ratione temporis* a dreptului Uniunii Europene și/sau în interpretarea și aplicarea eronată a Acordului european din 1995 ⁽⁴⁾, precum și o eroare în calificarea faptelor, atunci când a concluzionat că dreptul Uniunii Europene nu se aplica despăgubirilor acordate.

- Cu titlu principal, Comisia susține că Tribunalul a concluzionat în mod eronat că dreptul Uniunii Europene nu era aplicabil despăgubirilor acordate pentru motivul că toate evenimentele care au dat determinat aceste despăgubiri au avut loc înainte de aderare. De fapt, acordarea despăgubirilor constituie efectele ulterioare ale unei situații survenite înainte de aderare, în sensul normelor privind aplicarea *ratione temporis* a dreptului Uniunii Europene.
- Cu titlu subsidiar, Comisia susține că, presupunând că Tribunalul ar fi concluzionat în mod întemeiat că acordarea de despăgubiri nu constituia efectele ulterioare ale unei situații survenite înainte de aderare (*quod non*), dreptul Uniunii Europene se aplica, cu toate acestea, despăgubirilor acordate, întrucât Acordul european din 1995, care face parte din dreptul Uniunii Europene, era aplicabil tuturor evenimentelor care au dat determinat aceste despăgubiri și care au avut loc înainte de aderare.

Prin intermediul celui de-al treilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept care constă în interpretarea și aplicarea eronată a articolului 107 alineatul (1) TFUE și nu a aplicat articolul 64 alineatul (1) litera (iii) din Acordul european din 1995, atunci când a concluzionat că decizia atacată a calificat în mod eronat acordarea de despăgubiri de către tribunalul arbitral drept un avantaj.

- În primul rând, Tribunalul a concluzionat în mod eronat că Comisia nu era competentă să adopte decizia atacată și că dreptul Uniunii Europene nu era aplicabil despăgubirilor acordate.
- În al doilea rând, Tribunalul nu a examinat toate argumentele prezentate în decizia atacată care stabilesc că România a acordat un avantaj fraților Micula. Argumentele neexaminat sunt în sine suficiente pentru a justifica existența unui avantaj.

⁽¹⁾ EU:T:2019:423

⁽²⁾ Actul privind condițiile de aderare a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2005, L 157, p. 203).

⁽³⁾ Decizia (UE) 2015/1470 a Comisiei din 30 martie 2015 privind ajutorul de stat SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) pus în aplicare de România — Hotărârea arbitrală în cauza Micula/România din 11 decembrie 2013 (JO 2015, L 232, p. 43).

⁽⁴⁾ Acordul european de stabilire a unei asocieri între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și România, pe de altă parte (JO 1994, L 357, p. 2).

TRIBUNALUL

Acțiune introdusă la 10 iulie 2019 – ZU/EEAS

(Cauza T-499/19)

(2019/C 348/16)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: ZU (reprezentant: C. Bernard-Glanz, avocat)

Pârât: European External Action Service (EEAS)

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- Anularea deciziilor EEAS din 31 august 2018 și din 10 ianuarie 2019, de punere în aplicare a notei emise de Serviciul medical la 30 august 2018, prin care se deduce concediul de boală;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă trei motive.

1. Primul motiv întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de diligență, evaluând în mod excesiv costurile, ceea ce a condus la atribuirea reclamantului a răspunderii pentru faptul de a nu se fi prezentat la un examen medical la Bruxelles.
2. Al doilea motiv întemeiat pe abuzul de drept cu un indiciu al intenției deliberate de a-l prejudicia pe reclamant pe baza unor considerații personale.
3. Al treilea motiv întemeiat pe eroarea vădită de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă situația legală a reclamantului se schimbese și pe o omisiune de a analiza temeinic motivul pentru care răspunderea pentru neaprecierea la un examen medical fusese atribuită reclamantului.

Acțiune introdusă la 17 august 2019 – Scandlines Danmark și Scandlines Deutschland/Comisia**(Cauza T-566/19)**

(2019/C 348/17)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Scandlines Danmark ApS (Copenhaga, Danemarca), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Germania) (reprezentanți: L. Sandberg-Mørch, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei Comisiei Europene din 22 iulie 2019 prin care a fost respinsă în parte cererea reclamantei de prorogare – până la 5 septembrie 2019 sau până la sfârșitul lunii august 2019 – a termenului de prezentare a observațiilor în cadrul procedurii oficiale de investigare în cazul SA. 39078 (2019/C) (ex 2014/N) – Finanțarea proiectului privind legătura fixă peste strâmtoarea Fehmarn;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv, prin intermediul căruia se susține încălcarea de către Comisie a obligației sale de motivare a deciziei de a nu acorda o prorogare a termenului în discuție până la 5 septembrie 2019 sau până la 31 august 2019, întrucât decizia atacată nu cuprinde nicio motivare în sprijinul acestui refuz sau, în orice caz, cuprinde o motivare insuficientă.
2. Al doilea motiv, prin intermediul căruia se susține încălcarea de către Comisie a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul 2015/1589 ⁽¹⁾ și, prin urmare, a drepturilor reclamanzilor în calitate de părți interesate de a participa efectiv la procedura oficială de investigare referitoare la cauza în materie de ajutoare de stat SA. 39078, având în vedere că cererea a fost motivată corespunzător, întemeiată și proporțională.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015 L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 23 august 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Lacoste (LOVE PINK)**(Cauza T-582/19)**

(2019/C 348/18)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza***Părțile**

Reclamantă: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, Statele Unite) (reprezentanți: J. Dickerson, Solicitor)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Lacoste SA (Paris, Franța)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale LOVE PINK – cererea de înregistrare nr. 11 853 389.

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 27 mai 2019 în cauza R 1078/2018-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea în parte a deciziei atacate, în special în măsura în care privește motivul de opoziție întemeiat pe articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene;
- autorizarea înregistrării mărcii Uniunii Europene nr. 11 853 389;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;

Acțiune introdusă la 23 august 2019 – Electrolux Home Products/EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE)

(Cauza T-583/19)

(2019/C 348/19)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Electrolux Home Products, Inc. (Charlotte, North Carolina, Statele Unite) (reprezentant: P. Brownlow, Solicitor)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: D. Consult (Wattignies, Franța)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta.

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală FRIGIDAIRE - înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene nr. 71 241.

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității.

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 17 iunie 2019 în cauza R 166/2018-5.

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- anularea deciziei diviziei de anulare din 23 noiembrie 2017 în cauza nr. 11921 C de a declara decăderea din drepturi a titularului mărcii Uniunii Europene în ceea ce privește mașinile de uscat haine, mașinile de spălat rufe, mașinile pentru spălat vesela și mașinile de gătit;
- menținerea mărcii Uniunii Europene înregistrate în ceea ce privește mașinile de uscat haine, mașinile de spălat rufe, mașinile pentru spălat vesela și mașinile de gătit;
- obligarea părâtului la suportarea propriilor cheltuieli de judecată cheltuielilor, precum și a celor efectuate de reclamantă.

Motivele invocate

- Camera de recurs a aplicat legea în mod greșit în constatarea faptului că utilizarea mărcii Uniunii Europene, astfel cum reiese din vânzările de mașini de uscat haine, mașini de spălat rufe, mașini pentru spălat vesela și mașini de gătit de către reclamantă către baze militare ale SUA din Germania și Belgia nu echivala cu utilizarea mărcii Uniunii Europene în sensul articolului 58 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;
 - camera de recurs a aplicat în mod greșit articolul 58 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului prin neluarea în considerare a probelor furnizate de reclamantă cu privire la utilizarea sub forma vânzărilor către Johann Fouquet GmbH atunci când a apreciat ansamblul utilizării de către reclamantă a mărcii Uniunii Europene în ceea ce privește mașinile de uscat haine, mașinile de spălat rufe, mașinile pentru spălat vesela și mașinile de gătit;
 - camera de recurs a aplicat în mod greșit articolul 58 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului prin neluarea în considerare a probelor furnizate de reclamantă cu privire la utilizarea sub forma utilizării pe platformele de socializare atunci când a apreciat ansamblul utilizării de către reclamantă a mărcii Uniunii Europene în ceea ce privește mașinile de uscat haine, mașinile de spălat rufe, mașinile pentru spălat vesela și mașinile de gătit.
-

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
L-2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO